

Regeringens politiske projekt bygger på tre grundholdninger. For det første: Den stramme økonomiske kurs, vi har lagt, skal fastholdes, og beskæftigelsen skal sikres; for det andet: Der skal gøres en ny stor indsats for, at både arbejdslivet og arbejdsmarkedet i Danmark forandrer sig og fornyer sig. Vi har brug for alle nu, og derfor skal vi indrette os, så vi kan få fat på alle; og for det tredje: Danmarks internationale placering og medansvar for en fredelig udvikling skal fastholdes.

Jeg vil i min redegørelse i dag fokusere på disse tre hovedområder, og jeg vil også komme ind på en række centrale emner, som berører danskernes hverdag. Jeg skal i øvrigt henvise til den udførlige skriftlige redegørelse, som også er fremsendt i dag.

Først det økonomiske hovedspor: Danmark er indtil nu sluppet nådigt gennem de storme, der blæser i verdensøkonomien og på finansmarkederne; men der er brug for en forbedret international indsats og et bedre samarbejde, hvis vi skal afværge tilbageslaget i stedet for at forstærke det. Europa er bedre rustet end tidligere til at dæmme op, for med den konsolidering, der er sket af økonomien i en række lande under forberedelserne til ØMU'en, står EU-landene bedre rustet til et sådant samarbejde end de fleste andre dele af verden.

Nu gælder det om, at Europa ikke gentager de fejl, som blev begået under de to oliekriser i 1970'erne. Dengang manglede vi simpelt hen handlekraft i vores samarbejde, og dengang blev konsekvensen – som vi alle husker – voldsomme stigninger i arbejdsløsheden, høj inflation og høje renter. Nu må vi vise, at vi er i stand til at samarbejde på tværs af grænserne og gøre det på en måde, der sikrer en stabil udvikling. Jeg har en klar fornemmelse af, at den politiske vilje til at varetage beskæftigelsesinteresserne og stabiliteten er til stede hos et stort flertal af de europæiske landes regeringer, og jeg vil på det uformelle EU-topmøde i Østrig i denne måned tage initiativ til en drøftelse heraf. Jeg har netop for en time siden talt med Østrigs kansler Viktor Klima, som er indforstået hermed.

Vi kan gøre meget i det europæiske samarbejde; men det meste afhænger jo til syvende og sidst af os selv, og regeringen vil ikke acceptere anslag mod velfærdssamfundet. Vi vil gennemføre de reformer, vi har stillet i udsigt i vores regeringsgrundlag, men der er samtidig brug

for en meget skarp årvågenhed i dansk økonomisk politik.

Regeringen vil ubetinget fastholde en politik, der sikrer den stabile valuta, lav inflation og rente og solide offentlige finanser, og regeringen vil nu som før ikke tøve et sekund med at gribe ind, såfremt der viser sig faresignaler i økonomien. Det er også et spørgsmål om tillid.

Den stramme økonomiske politik, som er tiltrettet lagt med pinsepakken, kommuneaftalerne og den fremlagte finanslov, har apropos tillid samlet medvirket til, at verden omkring os har fastholdt tilliden til, at Danmark holder fast i stabiliteten trods de ugunstige vinde fra andre dele af verden. Det er i virkeligheden denne tillid, der også er baggrunden for, at der i forrige weekend i Wien kunne indgås en aftale med de 11 eurolande om en solid forankring af den danske krone til den nye fælleseuropæiske valuta.

Den aftale kom ikke af sig selv. Den kom, fordi de andre lande tror på vores handlekraft og vilje til at fastholde en sund dansk økonomi. Jeg tør slet ikke tænke på den usikkerhed, der kunne herske, hvis vi ikke havde optrådt ansvarligt og havde vist handlekraft i den økonomiske politik allerede før sommerferien, allerede før den internationale uro for alvor begyndte at vise sig.

Jeg ved det godt: Pinsepakken var som bekendt et besværligt og også omstridt politisk indgreb – det ved vi alle – men det var en rettidig justering af økonomien og samtidig et socialt afbalanceret indgreb. Pinsepakken sikrede en dæmpning af en alt for stærk tendens til fortsat stigning i ejendomspriserne og privatforbruget. Pinsepakken vil bidrage til at vende den negative udvikling på betalingsbalancen.

Jeg vil gerne understrege, at det er nødvendigt, at vi fastholder denne overordnede kurs. Den er simpelt hen forudsætningen for de reformer, vi tager fat på i dette folketingsår.

Derfor må forbedringer kombineres med stærk politisk vilje til også at modernisere, justere og prioritere de velfærdsgoder, vi har. Vi kan lige så godt sige det, som det er, til den danske befolkning: Vi kan ikke nå alting på samme tid. Vi kan ikke nå det fra det ene halvår til det andet. De forbedringer, vi ønsker, kan vi kun nå under de økonomiske vilkår, som nu engang er, for ellers går det galt. Og lige nu er tendensen, at de økonomiske vilkår bliver vanskeliggjort af den internationale krise.